

Så vi vil gerne både være med til at støtte det her forslag og til, at vi ser på området mere generelt for at se, hvad vi skal gøre.

Kl. 18.30

Tove Videbæk (KRF):

For Kristeligt Folkeparti er familiers og børns trivsel et højt prioriteret område, og vedrørende dette tog vi initiativ til en forespørgselsdebat i oktober 1999 om en særlig indsats over for truede familier.

I den forbindelse fik vi vedtaget, at der skulle tages initiativer til en styrket forebyggende indsats over for potentielt truede børn, at frontpersonalet i arbejdet med risikobørn skulle støttes bedre, at kommunerne skulle tilskyndes til at bruge den nære families og lokalsamfundets ressourcer, at der skulle opkvalificeres på anbringelsesstederne, at der skulle sikres bedre vilkår for børn og unge med forældre i fængsel, og at man skulle sikre en målrettet indsats for forældre til anbragte børn med henblik på løsning af årsagerne til anbringelsen.

I lovforslag nr. L 32, som blev vedtaget i maj 2000, er en del af disse punkter taget med, men der er langt igen.

I B 27, som vi behandler i dag, er der peget på ét af de vigtigere områder vedrørende særlig støtte til børn og unge, nemlig børn og unge, der er anbragt uden for hjemmet, som er en meget udsat gruppe. Det kan vi vist være enige om uanset politisk ståsted.

Derfor noterer jeg med tilfredshed, at ministeren vil følge indsatsen over for børn og unge tæt, og at ministeren har taget området med opholdsstederne op.

Jeg er også enig med ministeren i, at børns og unges problemer så vidt muligt skal afhjælpes i hjemmet eller i det nære miljø, og det er jo også et af punkterne i B 27. Det er vigtigt for et barn eller en ung at have bedst mulig kontakt med sin familie og det nære miljø.

Tidligere var familiemedlemmer i alt for ringe grad inddraget i problemløsning og i anbringelsesproblemer. Tværtimod har vi i Socialudvalget hørt adskillige historier fra bl.a. bedsteforældre om, hvordan de er blevet nægtet kontakt med deres børnebørn, uden at de har kunnet få at vide hvorfor.

Her skal der sadles om. Måske findes der bedre måder at gøre dette på. Det tror vi der gør. Socialudvalget var i sidste samling i Norge og hørte om et nyt initiativ her, som man havde taget fat på, en model fra USA, hvor man i langt

de fleste tilfælde prioriterer at holde familierne sammen, og så afsætter man i stedet ressourcer til at behandle børn og familierne sammen.

Vi har fra andre sider hørt om andre gode modeller og initiativer, som er taget i vore nabolande og også i danske kommuner. Vi hører om modeller, hvor man i højere grad involverer sundhedsplejersker, laver tværsektorielle team osv., osv.

I Kristeligt Folkeparti er vi meget optaget af modeller, som i højere grad involverer den nære familie og det nære samfunds ressourcer, og vi håber, at vi på dette område bliver langt bedre i Danmark til glæde og nytte for især de svageste og mest udsatte børn og unge og deres familier.

Der er meget i B 27, som Kristeligt Folkeparti er enig i, men vi er ikke sikre på, at bl.a. løsningen for en bedre klagemulighed er, at Den Sociale Ankestyrelse bliver klageinstans som foreslået. Den er vi usikre på. Men vi deltager gerne i et aktivt og positivt udvalgsarbejde vedrørende forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for de mange positive tilkendegivelser fra de forskellige ordførere.

Det, der er den egentlige baggrund for, at vi fra SF's side tog initiativ til det her beslutningsforslag, var nogle erfaringer, som jeg fik, da § 71-tilsynet gik i gang med at undersøge hele spørgsmålet om tvangsanbringelse af børn.

Det er korrekt, som flere ordførere har sagt, at det ikke er mange år siden, at den sidste lovrevision blev gennemført. Men jeg vil så i den forbindelse minde om, at da vi arbejdede med de tidligere lovforslag, kom der hovsabestemmelser ind på baggrund af enkeltsager.

Der var en konkret situation, hvor der var et børn og unge-udvalg, der traf en beslutning, hvor alle måtte tage sig til hovedet. For at forhindre, at en sådan situation skulle opstå senere, satte man ind, at chefen for ankestyrelsen fik nogle forpligtelser i en konkret periode, hvis børn og unge-udvalget foretog handlinger, som ikke var sådan almindelig fornuftige.

Kl. 18.35

Det vil sige, at man satte en stopklods ind, men det, man ikke gjorde, var, man ikke satte den stopklods ind, at selve barnets situation kunne indankes nogen som helst steder. Og det